

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงความสัมพันธ์ (Interrelationship studies) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความชอบพอบของบุคคล กับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ตามแนวความคิดไฟโร (FIRO) ของพยาบาลวิชาชีพ ที่ทำงานอยู่ในหน่วยงานเดียวกัน โรงพยาบาลวชิรพยาบาล โดยมีขั้นตอนต่างๆ ดังต่อไปนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานอยู่ในโรงพยาบาลวชิรพยาบาล ในปี 2539 จำนวน 902 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็น พยาบาลวิชาชีพ ที่ปฏิบัติงานอยู่ในหน่วยงานต่างๆ จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 20 ของพยาบาลวิชาชีพทั้งหมดที่ปฏิบัติงานอยู่ในโรงพยาบาลวชิรพยาบาล ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบการสุ่มตามระดับชั้น อย่างเป็นสัดส่วน (Proportional stratified random sampling) โดยการสุ่มหน่วยงาน ที่จะใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง จากแผนกต่างๆของโรงพยาบาล ตามสัดส่วนของจำนวนหน่วยงานที่มีในแผนกนั้นๆ ด้วยวิธีการจับสลาก ซึ่งเป็นวิธีการสุ่มอย่างง่าย และได้จำนวนหน่วยงานที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ที่สุ่มได้จากแผนกต่างๆ และจำนวนพยาบาลในแต่ละหน่วยงาน ดังแสดงในตารางที่ 1 และ 2 ตามลำดับ ดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนหน่วยงานทั้งหมดในแต่ละแผนก จำนวนหน่วยงานที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง
ที่สุ่มได้จากแผนกต่างๆ โรงพยาบาลวชิรพยาบาล

แผนก	จำนวนหน่วยงาน ทั้งหมด	จำนวนหน่วยงานที่ ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง
กุมารเวช	7	3
สูติกรรม	10	4
โสตถยกรรม	10	4
ศัลยกรรม	21	8
รวม	48	19

ตารางที่ 2 จำนวนพยาบาลในแต่ละแผนกที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

แผนก	หน่วยงาน	จำนวนพยาบาล
กุมารเวช	ตึกเด็กพิเศษ	10
	ตึกเด็กแรกเกิดปกติ	10
	หออภิบาลทารกแรกเกิด	13
	รวม	33
สูติกรรม	ตึกสูติกรรม 2.2 ผิดปกติ	10
	ตึกสูติกรรมติดเชื้อ	12
	ตึกนรีเวช 1	12
	ตึกนรีเวช 2	7
	รวม	41

ตารางที่ 2 (ต่อ)

แผนก	หน่วยงาน	จำนวนพยาบาล
โสตถกรรม	ตึกมุสลิมหญิง	14
	ตึกโสตถกรรมพิเศษ 3.2	11
	ตึกโสตถกรรมหญิง	13
	รวม	38
ศัลยกรรม	ตึกศัลยกรรมพิเศษ 8.1	11
	ตึกศัลยกรรมพิเศษ 8.2	11
	ตึกศัลยกรรมตกแต่ง	10
	ตึกศัลยกรรมลำไส้ใหญ่ และทวารหนัก	11
	หออภิบาลผู้ป่วยหนัก	11
	ศัลยกรรมหัวใจ	
	ตึกศัลยกรรมทางเดินปัสสาวะ	10
	ตึกศัลยกรรมหญิง	13
	ตึกศัลยกรรมไฟไหม้และ น้ำร้อนลวก	11
		รวม

ผู้วิจัย นำแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่างตอบจำนวน 200 ฉบับ ได้รับแบบสอบถาม
กลับคืนจำนวน 180 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 90 สำหรับข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัย
แสดงให้ดูในตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 มัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

รายการ	M	S.D.
อายุ (ปี)	32.42	7.54
ประสบการณ์ในการทำงาน (ปี)	7.73	5.95

เมื่อพิจารณาจากตารางที่ 3 จะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างมีอายุโดยเฉลี่ย 32 ปี และมีประสบการณ์ในการทำงานโดยเฉลี่ย 8 ปี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย อายุ และชื่อหน่วยงาน ระยะเวลาตั้งแต่เริ่มทำงานในหน่วยงานจนถึงปัจจุบัน
2. แบบวัดความชอบพอรหว่างบุคคล เป็นมาตรประมาณค่า (Rating Scale) มี 7 ช่วง ให้ผู้ตอบบอกระดับความชอบที่ตนเองมีต่อผู้อื่น และผู้อื่นมีต่อตนเอง รวมทั้งบอกระดับความชอบที่ผู้อื่นมีต่อกัน
3. แบบวัดไฟโร ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ
 - ตอนที่ 1 ส่วนที่วัดพฤติกรรมระหว่างบุคคล
 - ตอนที่ 2 ส่วนที่วัดความรู้สึกระหว่างบุคคล

การสร้างเครื่องมือและการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

1. แบบวัดความชอบพอรหว่างบุคคล
เป็นเครื่องมือที่สร้างขึ้น เพื่อวัดความชอบพอรหว่างพยาบาลวิชาชีพที่ทำงานอยู่ในหน่วยงานเดียวกัน โรงพยาบาลวชิรพยาบาล แบบวัดความชอบนี้ เป็นแบบมาตรประมาณค่า (Rating scale) ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1.1 ผู้วิจัยได้ศึกษาเรื่องรูปแบบความสัมพันธ์ทางสังคม (The social relations model) ของ เดวิด เอ. เคนนี และ ลอเรนซ์ ลา วอย (David A. Kenny และ Lawrence La Voie, 1984) และได้นำรูปแบบที่เรียกว่า A round robin design ซึ่งเป็นรูปแบบที่มีลักษณะของการให้บุคคลหนึ่งคนประเมินบุคคลอื่นในกลุ่มทุกคน โดยประเมินทีละคน มาใช้ศึกษาเรื่องความชอบพอระหว่างบุคคล ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นพยาบาลวิชาชีพ โดยการให้กลุ่มตัวอย่าง ประเมินความชอบของตนเองที่มีต่อบุคคลอื่นและความชอบของบุคคลอื่นที่มีต่อตนเอง รวมทั้งประเมินความชอบของบุคคลที่ตนเองคุ้นเคยในกลุ่มกับบุคคลอื่นในกลุ่มทุกคน โดยการให้ประเมินทีละคน โดยได้รับคำปรึกษาในการสร้างแบบสอบถามจากอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ศาสตราจารย์ ดร. ชัยพร วิชชาวุธ

ดังนั้น แบบวัดความชอบพอระหว่างบุคคล ที่แจกให้พยาบาลวิชาชีพในแต่ละหน่วยงานตอบ จะประกอบไปด้วยรายชื่อของพยาบาลที่ทำงานอยู่ในหน่วยงานนั้น เป็นเวลาอย่างน้อย 1 ปี ซึ่งผู้วิจัยได้จากการไปสำรวจตามหน่วยงานต่างๆ ด้วยตนเอง รวมทั้งได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนของผู้วิจัย ซึ่งทำงานเป็นพยาบาลอยู่ในหน่วยงานต่างๆ โรงพยาบาลวชิรพยาบาล ในแบบวัดความชอบพอระหว่างบุคคล ผู้วิจัยให้พยาบาลผู้ตอบบอกระดับความชอบที่มีต่อบุคคลผู้ร่วมงานแต่ละคนในหน่วยงาน และบอกระดับความชอบที่คิดว่าจะได้รับจากพยาบาลผู้ร่วมงานแต่ละคน รวมทั้งบอกระดับความชอบที่คิดว่า พยาบาลผู้ร่วมงานแต่ละคนจะมีต่อกัน โดยข้อกระทงมีคำตอบให้เลือกเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating scale) (โปรดดูภาคผนวก ก.) ซึ่งแต่ละข้อมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

คำตอบ	คะแนน
ชอบมากที่สุด	6
ชอบ	5
ค่อนข้างชอบ	4
เฉยๆ	3
ค่อนข้างไม่ชอบ	2
ไม่ชอบ	1
ไม่ชอบเลย	0
ไม่ทราบ	?

1.2 การหาค่าความเชื่อถือ (Reliability) ของแบบวัดความชอบพอระหว่างบุคคล ผู้วิจัยหาความเชื่อถือของแบบวัดความชอบพอระหว่างบุคคล ด้วยวิธีการทดสอบซ้ำ (Test - retest) โดยผู้วิจัยนำแบบวัดความชอบพอระหว่างบุคคล ไปเก็บข้อมูลสองครั้ง กับพยาบาลวิชาชีพในหน่วยงานที่ไม่ได้รับการสุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่าง โรงพยาบาลวชิรพยาบาล จำนวน 32 คน ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจริงที่จะไปเก็บข้อมูล โดยมีระยะห่างของเวลา ในการเก็บข้อมูลครั้งแรกกับครั้งที่สอง 2 สัปดาห์ นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันโปรดักโมเมนต์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างข้อมูลที่ได้จากการเก็บในครั้งแรก และครั้งที่สอง พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.79

2. แบบวัดไฟโร

แบบวัดไฟโร (FIRO หรือมีชื่อเต็มว่า Fundamental Interpersonal Relation Orientation) สร้างขึ้นในปีค.ศ. 1958 โดยในตอนแรก ชูทส์คิดทฤษฎีพื้นฐานความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และแบบวัดไฟโร-บี (FIRO-B) ขึ้นมาเพื่อช่วยในการทำนายปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล 2 คน และพบว่าประสบความสำเร็จ (Schutz 1958 อ้างถึงใน Schutz 1992) หลังจากนั้นก็มีผู้นำแบบวัดไฟโร-บีมาใช้กันอย่างกว้างขวาง ต่อมาก็มีการสร้างเครื่องมือตามแนวทฤษฎีนี้เพิ่มขึ้น คือ FIRO-F (วัดความรู้สึก) FIRO-BC (วัดพฤติกรรมเด็ก) เป็นต้น

จากวิวัฒนาการและการพัฒนาของทฤษฎีพื้นฐานความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล มาเป็นเวลากว่า 37 ปี ทูทส์ได้พัฒนาและปรับปรุงแบบวัดไฟโรขึ้นใหม่ ในปี 1987 ในรูปแบบที่แยกเป็นส่วนๆ (Element) คือ ส่วนที่วัดพฤติกรรม (Element B) ส่วนที่วัดความรู้สึก (Element F) และส่วนที่วัดแนวความคิดเกี่ยวกับตนเอง (Element S) และมีการเปลี่ยนชื่อจากมิติความชอบ (Affection) เป็นมิติของการเปิดเผย (Openness)

แบบวัดไฟโร ที่ใช้ในงานวิจัยนี้เป็น ส่วนที่วัดพฤติกรรม และส่วนที่วัดความรู้สึก โดยส่วนที่วัดพฤติกรรม เป็นการวัดพฤติกรรม 3 อย่างคือ การเข้ากลุ่ม (Inclusion) การควบคุม (Control) และการเปิดเผย (Openness) และในส่วนที่วัดความรู้สึก เป็นการวัดความรู้สึก 3 อย่างคือ ความสำคัญ (Significance) ความสามารถ (Competence) และน่าคบ (Likability)

2.1 ลักษณะของข้อคำถาม

แบบวัดไฟโร มีหลักการสร้างข้อคำถามตามหลักของกัตแมน (Guttman Scale) ซึ่งเป็นวิธีการสร้างมาตรวัดเจตคติวิธีหนึ่ง ที่เน้นความเป็นมิติเดียว การใช้วิธีการดังกล่าวทำให้ข้อคำถามแต่ละข้อ เชื่อมถือได้ในการวัดสิ่งที่เป็นมิติเดียวกัน และสามารถแยกแยะบุคคลที่มีเจตคติแตกต่างกันตามมิตินั้นๆ (Schutz, 1992) โดยข้อคำถามของแบบวัดไฟโร ในส่วนที่วัดพฤติกรรมมีทั้งหมด 12 ข้อแบ่งออกเป็น 2 ด้าน แต่ละด้านประกอบไปด้วยข้อคำถามด้านละ 6 ข้อดังนี้

1. พฤติกรรมที่แสดงออกต่อผู้อื่น (Expressed หรือ Do)
 - 1.1 พฤติกรรมที่แสดงออกต่อผู้อื่นที่ตนเองรับรู้ (Perceived หรือ See) ได้แก่
 - ฉันชักชวนบุคคลอื่นเข้าร่วมกลุ่มฉัน (I include people)
 - ฉันชักจูงบุคคลอื่นให้ทำในสิ่งที่ฉันต้องการ (I control people)
 - ฉันเปิดเผยกับบุคคลอื่น (I am open with people)
 - 1.2 พฤติกรรมที่แสดงออกต่อผู้อื่นที่ตนเองต้องการ (Wanted) ได้แก่
 - ฉันอยากชักชวนบุคคลอื่นเข้าร่วมกลุ่มฉัน (I wanted to include people)
 - ฉันชอบชักจูงให้บุคคลอื่นทำในสิ่งที่ฉันต้องการ (I wanted to control people)
 - ฉันอยากเปิดเผยกับบุคคลอื่น (I wanted to be open with people)

2. พฤติกรรมที่ได้รับจากบุคคลอื่น (Received หรือ Get)

2.1 พฤติกรรมของบุคคลอื่นที่ตนเองรับรู้ (Perceived หรือ See) ได้แก่

บุคคลอื่นชักชวนฉันเข้าร่วมกลุ่มกับเขา (People include me)

บุคคลอื่นชักจูงฉันให้ทำในสิ่งที่เขาต้องการ (People control me)

บุคคลอื่นเปิดเผยกับฉัน (People are open with me)

2.2 พฤติกรรมของบุคคลอื่นที่ตนเองต้องการ (Wanted) ได้แก่

ฉันอยากให้บุคคลอื่นชักชวนฉันเข้าร่วมกลุ่ม (I want people to include me)

ฉันชอบให้บุคคลอื่นชักจูงฉันให้ทำในสิ่งที่เขาต้องการ

(I want people to control me)

ฉันอยากให้บุคคลอื่นเปิดเผยกับฉัน (I want people to be open with me)

รูปแบบคำถามของแบบวัดไฟโรในส่วนที่วัดพฤติกรรมสามารถแสดงให้เห็นโดยรวมได้ ดังนี้

	การรับรู้ (Perceive หรือ See)	ความต้องการ (Wanted)
การแสดงออก		
(Express หรือ Do)		
การเข้ากลุ่ม	ฉันชักชวนบุคคลอื่นเข้าร่วม กลุ่มฉัน	ฉันอยากชักชวนบุคคลอื่นเข้า ร่วมกลุ่มฉัน
การควบคุม	ฉันชักจูงบุคคลอื่นให้ทำในสิ่งที่ ฉันต้องการ	ฉันชอบชักจูงให้บุคคลอื่นทำ ในสิ่งที่ฉันต้องการ
การเปิดเผย	ฉันเปิดเผยกับบุคคลอื่น	ฉันอยากเปิดเผยกับบุคคลอื่น
การยอมรับ		
(Receive หรือ Get)		
การเข้ากลุ่ม	บุคคลอื่นชักชวนฉันเข้าร่วมกลุ่ม กับเขา	ฉันอยากให้บุคคลอื่นชักชวน ฉันเข้าร่วมกลุ่ม
การควบคุม	บุคคลอื่นชักจูงฉันให้ทำในสิ่งที่เขา ต้องการ	ฉันชอบให้บุคคลอื่นชักจูงฉัน ให้ทำในสิ่งที่เขาต้องการ
การเปิดเผย	บุคคลอื่นเปิดเผยกับฉัน	ฉันอยากให้บุคคลอื่นเปิดเผย กับฉัน

ส่วนข้อคำถามของแบบวัดไฟโร ในส่วนที่วัดความรู้สึกมีทั้งหมด 12 ข้อแบ่งออกเป็น
2 ด้านแต่ละด้านประกอบไปด้วยข้อคำถามด้านละ 6 ข้อดังนี้

1. ความรู้สึกที่แสดงออกต่อผู้อื่น (Expressed หรือ Do)
 - 1.1 ความรู้สึกที่แสดงออกต่อผู้อื่นที่ตนเองรับรู้ (Perceived หรือ See) ได้แก่
 - ฉันรู้สึกว่าบุคคลอื่นมีความสำคัญ (I feel people are significant)
 - ฉันรู้สึกว่าบุคคลอื่นมีความสามารถ (I feel people are competent)
 - ฉันรู้สึกชอบบุคคลอื่น (I like people)
 - 1.2 ความรู้สึกที่แสดงออกต่อผู้อื่นที่ตนเองต้องการ (Wanted) ได้แก่
 - ฉันอยากรู้สึกว่าบุคคลอื่นมีความสำคัญต่อฉัน
 - (I want to feel people are significant)
 - ฉันอยากรู้สึกว่าบุคคลอื่นมีความสามารถ
 - (I want to feel people are competent)
 - ฉันอยากชอบบุคคลอื่น (I want to like people)
2. ความรู้สึกที่ได้รับจากบุคคลอื่น (Received หรือ Get)
 - 2.1 ความรู้สึกของบุคคลอื่นที่ตนเองรับรู้ (Perceived หรือ See) ได้แก่
 - บุคคลอื่นรู้สึกว่าฉันมีความสำคัญ (People feel I am significant)
 - บุคคลอื่นรู้สึกว่าฉันมีความสามารถ (People feel I am competent)
 - บุคคลอื่นรู้สึกชอบฉัน (People like me)
 - 2.2 ความรู้สึกของบุคคลอื่นที่ตนเองต้องการ (Wanted) ได้แก่
 - ฉันต้องการให้บุคคลอื่นรู้สึกว่าฉันมีความสำคัญ
 - (I want people to feel I am significant)
 - ฉันต้องการให้บุคคลอื่นรู้สึกว่าฉันมีความสามารถ
 - (I want people to feel I am competent)
 - ฉันต้องการให้บุคคลอื่นรู้สึกชอบฉัน (I want people to like me)

รูปแบบคำถามของแบบวัดไฟโรในส่วนที่วัดความรู้สึก สามารถแสดงให้เห็นโดยรวมได้ ดังนี้

	การรับรู้ (Perceive หรือ See)	ความต้องการ (Wanted)
การแสดงออก		
(Express หรือ Do)		
ความสำคัญ	ฉันรู้สึกว่าคุณคนอื่นมีความสำคัญต่อฉัน	ฉันอยากรู้สึกว่าคุณคนอื่นมีความสำคัญต่อฉัน
ความสามารถ	ฉันรู้สึกว่าคุณคนอื่นมีความสามารถ	ฉันอยากรู้สึกว่าคุณคนอื่นมีความสามารถ
ความน่าคบ	ฉันชอบบุคคลอื่น	ฉันอยากชอบบุคคลอื่น
การยอมรับ		
(Receive หรือ Get)		
ความสำคัญ	บุคคลอื่นรู้สึกว่าฉันมีความสำคัญต่อเขา	ฉันอยากให้บุคคลอื่นรู้สึกว่าฉันมีความสำคัญต่อเขา
ความสามารถ	บุคคลอื่นรู้สึกว่าฉันมีความสามารถ	ฉันอยากให้บุคคลอื่นรู้สึกว่าฉันมีความสามารถ
ความน่าคบ	บุคคลอื่นชอบฉัน	ฉันอยากให้บุคคลอื่นชอบฉัน

เนื่องจาก ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความชอบพอระหว่างบุคคล กับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลตามแนวคิดไฟโร ในกลุ่มตัวอย่างที่ทำงานในหน่วยงานเดียวกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้คำว่า “ผู้ร่วมงาน” แทนคำว่า “บุคคลอื่น” ในแบบสอบถาม นอกจากนี้ผู้วิจัยยังใช้คำว่า “ชักจูงให้บุคคลอื่นทำตามในสิ่งที่ต้องการ” แทนคำว่า “ควบคุม” เพื่อให้สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจนมากขึ้น

2.2 การตอบ

แบบวัดไฟโรในส่วนที่วัดพฤติกรรมและความรู้สึก มีลักษณะของการตอบแบบมาตราประมาณค่า กล่าวคือก่อนตอบคำถามแต่ละข้อ ผู้ตอบจะต้องอ่านข้อความแต่ละข้อ และพิจารณาดูว่าเห็นด้วยกับข้อความแต่ละข้อมากน้อยเพียงไร โดยมีคำตอบให้เลือกตั้งแต่ 0 หมายถึง ไม่เห็นด้วยเลยกับข้อความนั้นจนถึง 10 ซึ่งหมายถึง เห็นด้วยกับข้อความนั้นมากที่สุด โดยค่าที่อยู่ตรงกลางระหว่าง 0 ถึง 10 คือ 5 หมายถึง ตัดสินใจไม่ได้ กล่าวคือเห็นด้วยกับข้อความนั้นพอกๆกับไม่เห็นด้วย (โปรดดูภาคผนวก ก.)

2.3 ค่าความเชื่อถือ (Reliability) ของแบบวัดไฟโร

ชูทส์สร้างแบบวัดไฟโร โดยใช้เทคนิคการสร้างมาตรฐานหลักของกัตแมนสเกล (Guttman Scale) (Schutz, 1992) ดังนั้น วิธีการที่เหมาะสมในการหาความเชื่อถือของแบบวัด คือ วิธีการหาสัมประสิทธิ์ของการเกิดซ้ำ (Coefficient Reproducibility) (โปรดดูภาคผนวก ข.) ซึ่งเป็นวิธีการที่กัตแมนเสนอให้ใช้ในการตรวจสอบ ความเป็นมิติเดียวของแบบวัดที่สร้างขึ้น โดยค่าสัมประสิทธิ์ของการเกิดซ้ำควรมีค่ามากกว่า 0.90 จึงจะทำให้เกิดความมั่นใจได้ว่า แบบวัดนั้นสามารถวัดในสิ่งที่ต้องการวัดเพียงมิติเดียว (อุทุมพร จามรมาน, 2537)

ชูทส์ ได้คำนวณหา ค่าสัมประสิทธิ์ของการเกิดซ้ำ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 200 คน เป็นเพศชาย 107 คน และเป็นเพศหญิง 93 คน ซึ่งประกอบด้วย นักศึกษาผู้ใหญ่ จำนวน 50 คน บุคลากรจาก NASA จำนวน 43 คน ทหารจำนวน 23 คน นักศึกษาวิทยาลัย จำนวน 84 คนพบว่า สัมประสิทธิ์ของการเกิดซ้ำของแบบวัดไฟโร ในส่วนที่วัดพฤติกรรมมีค่าตั้งแต่ 0.89 ถึง 0.93 ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 สัมประสิทธิ์ของการเกิดซ้ำ (CR) มีขณิกเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ของแบบวัดไฟโร ในส่วนที่วัดพฤติกรรมจำนวน 12 ข้อ

ข้อคำถาม	CR	M	SD
1. ฉันดึงบุคคลอื่นเข้ากลุ่ม	.93	4.9	2.2
2. ฉันควบคุมบุคคลอื่น	.91	3.7	2.9
3. ฉันเปิดเผยกับบุคคลอื่น	.89	3.4	1.9
4. บุคคลอื่นดึงฉันเข้ากลุ่ม	.93	4.0	3.2
5. บุคคลอื่นควบคุมฉัน	.92	4.4	2.4
6. บุคคลอื่นเปิดเผยกับฉัน	.93	3.1	2.6
7. ฉันต้องการดึงบุคคลอื่นเข้ากลุ่ม	.93	5.6	2.1
8. ฉันต้องการควบคุมบุคคลอื่น	.91	4.6	3.0
9. ฉันต้องการเปิดเผยกับบุคคลอื่น	.89	4.2	2.2
10. ฉันต้องการให้บุคคลอื่นดึงฉันเข้ากลุ่ม	.93	5.4	2.4
11. ฉันต้องการให้บุคคลอื่นควบคุมฉัน	.92	3.2	2.1
12. ฉันต้องการให้บุคคลอื่นเปิดเผยกับฉัน	.93	4.1	2.5

แบบวัดไฟโรในส่วนที่วัดความรู้สึก ชูชีพพบว่าสัมประสิทธิ์ของการเกิดซ้ำ
ตั้งแต่ .89 ถึง .97 ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 สัมประสิทธิ์ของการเกิดซ้ำ (CR) มัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ของแบบวัดไฟโร ในส่วนที่วัดความรู้สึกจำนวน 12 ข้อ

ข้อคำถาม	CR	M	SD
1. ฉันรู้สึกว่าคุณคนอื่นมีความสำคัญ	.91	4.7	2.3
2. ฉันรู้สึกว่าคุณคนอื่นมีความสามารถ	.92	3.4	2.4
3. ฉันชอบบุคคลอื่น	.92	3.7	2.3
4. บุคคลอื่นรู้สึกว่าคุณมีความสำคัญ	.91	4.7	2.1
5. บุคคลอื่นรู้สึกว่าคุณมีความสามารถ	.91	3.8	2.6
6. บุคคลอื่นชอบฉัน	.89	4.7	2.8
7. ฉันต้องการรู้สึกว่าคุณคนอื่นมีความสำคัญ	.91	6.4	2.2
8. ฉันต้องการรู้สึกว่าคุณคนอื่นมีความสามารถ	.91	7.2	2.3
9. ฉันต้องการชอบบุคคลอื่น	.91	6.6	2.2
10. ฉันต้องการให้บุคคลอื่นรู้สึกว่าคุณมีความสำคัญ	.97	7.3	2.0
11. ฉันต้องการให้บุคคลอื่นรู้สึกว่าคุณมีความสามารถ	.97	7.5	2.3
12. ฉันต้องการให้บุคคลอื่นชอบฉัน	.96	8.0	2.2

2.4 การสร้างแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ศึกษาและแปลแบบวัดไฟโร (Fundamental Interpersonal Relation Orientation : FIRO) ในส่วนที่วัดพฤติกรรม (Element B) และ ในส่วนที่วัดความรู้สึก (Element F) ของ ทูทส์ โดยแปลจากงานเขียนของ ทูทส์ เรื่อง Beyond FIRO-three new theory-derived measures-element B: behavior, element F: feeling, element S: self ในวารสาร Psychological Report ฉบับที่ 70 เดือน มิถุนายน 1992 หน้า 936 จำนวน 24 ข้อ โดยพยายามใช้ภาษาที่สื่อความหมายในภาษาไทย และยังคงความหมายเดิมตามต้นฉบับภาษาอังกฤษให้มากที่สุด

2. หลังจากแปลเสร็จแล้วผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา คือ ศาสตราจารย์ ดร. ชัยพร วิชชาวุธ ตรวจสอบดูก่อนที่จะนำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วไปให้นิติระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 7 ท่านช่วยอ่านและวิจารณ์ เสร็จแล้วได้ปรับปรุงแก้ไข และนำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัย ติดต่อขอหนังสือราชการจากบัณฑิตวิทยาลัย ถึง โรงพยาบาลวชิรพยาบาล เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล โดยผู้วิจัยถือหนังสือราชการไปติดต่อด้วยตนเอง การแจกแบบสอบถาม แจกโดยผ่านหัวหน้าพยาบาล ฝ่ายวิชาการของโรงพยาบาล เริ่มเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 28 พฤษภาคม 2539 ถึงวันที่ 28 มิถุนายน 2539 แบบสอบถาม แต่ละชุดประกอบด้วย แบบวัดความชอบพอระหว่างบุคคล ซึ่งมีจำนวนข้อไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับจำนวนพยาบาลที่อยู่ในหน่วยงาน และแบบวัดไฟโรจำนวน 24 ข้อ โดยแต่ละชุดจะบรรจุอยู่ในซองสีน้ำตาล โดยมีคำแนะนำให้ปิดซองให้สนิท หลังจากได้แบบสอบถามที่ทำเสร็จแล้วแบบสอบถามที่แจกทั้งหมดมี 200 ชุด แต่เก็บคืนได้จำนวน 180 ชุด คิดเป็นร้อยละ 90 แต่พบว่า แบบสอบถามบางชุดมีลักษณะไม่สมบูรณ์ กล่าวคือ ผู้ตอบ ตอบแบบสอบถาม ไม่ครบทุกข้อ ดังนั้น ในการวิเคราะห์ข้อมูล ข้อใดที่นำมาใช้วิเคราะห์ข้อมูล และพบว่า มีผู้ตอบแบบสอบถามบางคนไม่ตอบในข้อนั้น ผู้วิจัยก็จะใช้วิธีตัดข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามคนนั้นออกไปจากการวิเคราะห์ครั้งนั้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนความชอบพอระหว่างบุคคล และคะแนนในแบบวัดไฟโร ทั้งในส่วนที่วัดพฤติกรรม และในส่วนที่วัดความรู้สึก
2. ทดสอบสมมติฐานในการวิจัย โดย
 - 2.1 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 โดยการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความชอบพอระหว่างบุคคล และคะแนนของแบบวัดไฟโร ในส่วนที่วัดความรู้สึก โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
 - 2.2 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 ถึง 4 โดยการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความชอบพอระหว่างบุคคล 2 ค่า โดยจำแนกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มของผู้ที่ได้คะแนนในแบบวัดไฟโรสูง กับ กลุ่มผู้ที่ได้คะแนนในแบบวัดไฟโรต่ำ และทดสอบความแตกต่างระหว่าง สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของทั้งสองกลุ่ม โดยการหาค่า Z (โปรดดูภาคผนวก ข.)
 - 2.3 ทดสอบสมมติฐานที่ 5 ถึง 7 โดยการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความชอบพอระหว่างบุคคล กับผลต่างของคะแนนในแบบวัดไฟโร